

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 567/2024
08.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена прозводња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Вукојице Секулића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 364/21 од 08.12.2022. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 54/23 од 08.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 08.05.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Вукојице Секулића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 364/21 од 08.12.2022. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 54/23 од 08.02.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару К 364/21 од 08.12.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољена прозводња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 1 године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, а да ће се у случају опозива условне осуде окривљеном у казну урачунати време проведено у притвору од 28.10.2022. године до 31.10.2022. године и осуђен је на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од 3 месеца по правноснажности пресуде и одређено да уколико исту не плати у остављеном року, новчана казна ће се извршити тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, на основу члана 348. став 6. КЗ, у вези члана 80. КЗ у вези члана 79. став 1. тачка 7. КЗ, према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања оружја и муниције, ближе описаних у изреци те пресуде и одређено да ће се иста предати Полицијској управи Зајечар, на даљи поступак по правноснажности пресуде.

Наведеном пресудом, окривљени АА обавезан је да на име паушала плати суду 8.000,00 динара, у року од 30 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 54/23 од 08.02.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, па је пресуда Основног суда у Зајечару К 364/21 од 08.12.2022. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Вукојица Секулић, због повреда закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, а из образложења захтева произилази да је исти поднет и због битих повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП), са предлогом да Врховни суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, јер дело за које је оптужен по закону није кривично дело.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у коме се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да у радњама окривљеног постоје законска обележја кривичног дела из члана 348. КЗ, али и обележја прекршаја из другог закона – Закона о оружју и муницији, па с обзиром да постоје законска обележја и кривичног дела и прекршаја, одлука се мора донети у корист окривљеног, па га је требало ослободити од оптужбе.

Из чињеничног описа радње извршења кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим, произилази да је окривљени у време и на месту ближе описано у изреци те пресуде, у урачунљивом стању, свестан свога дела чије је извршење хтео, неовлашћено држао ватрено оружје супротно члану 5. став 2. у вези члана 4. став 1. тачка 2. Закона о оружју и муницији, на тај начин што је без дозволе надлежног органа МУП-а држао оружје и муницију, ближе наведену у изреци те пресуде, при чему је био свестан забрањености свога дела, чиме је извршио кривично дело недозвољена

производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ.

Одредбом члана 348. став 1. КЗ прописано је да ко неовлашћено израђује, преправља, продаје, набавља, врши размену или држи ватрено оружје, конвертибилно или онеспособљено оружје, његове делове, муницију, експлозивне материје или минско-експлозивна средства, казниће се затвором од шест месеци до пет година и новчаном казном.

По налажењу Врховног суда, из радњи описаних у изреци првостепене пресуде произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим у овом кривичном поступку, па околност да се у овим радњама евентуално стичу и битни елементи прекршаја нису од утицаја на постојање кривичног дела, као и за могућност вођења кривичног поступка и изрицање кривичне санкције, због чега су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, наводима да је кривично гоњење власника оружја искључено у периоду важења Наредбе о легализацији, а окривљени је оглашен кривим за период извршења кривичног дела и у време када је легализација била у току (првостепени суд у образложењу своје одлуке наводи да је легализација спроведена у периоду од 12.03.2020. године до 16.06.2020. године, као и да је иста продужена до 17.08.2020. године), с тим да је осим рока легализације наведеног у првостепеној пресуди легализација била на снази и у ранијем периоду и важила је по наводима браниоца цео период извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а коју чињеницу првостепени суд није утврдио.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује неоснованим. Наиме, одбрана окривљеног је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде изнела идентичне наводе, а другостепени суд је те жалбене наводе оценио неоснованим и у образложењу своје одлуке (страна 3. став 2. образложења) изнео довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

У захтеву за заштиту законитости окривљеног АА указује се и да је у конкретном случају пропуштено да се у доказном поступку изведе доказ вештачењем одузетог оружја и муниције од окривљеног, па је закључак да се ради о ватреном оружју и муницији остао у домену сумње, а не доказане чињенице, јер је предмет извршења овог кривичног дела функционално и технички исправно оружје, као и назначење о којој врсти оружја и муниције се ради. Надаље, у захтеву се наводи да окривљени није имао сазнање да у закључаном орману који се налази у гаражи породичне куће стоји оружје и муниција, које је најпре припадало његовом покојном деди, а кога је наследио његов покојни отац, да у породичној кући, у спорном периоду окривљени фактички није ни боравио, јер се налазио на привременом раду у иностранству и код девојке у Београду, на познатој адреси, па током кривичног поступка није на несумњив начин утврђено да је код окривљеног постојала свест и воља да манифестује власт над тим оружјем и муницијом, односно да исто држи као своје. На наведени начин, по налажењу Врховног суда, захтевом за заштиту законитости указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП).

У захтеву за заштиту законитости окривљеног АА указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, наводима да је у конкретном случају у спорно време извршења кривичног дела (јер је изреком првостепене пресуде као време обухваћен и период од 02.01.2018. године до 18.09.2020. године), што значи да је први датум, као почетак извршења кривичног дела суд узео у обзир дан када је преминуо отац окривљеног, док је други датум одређен на основу датума одузимања оружја и муниције од оптуженог по потврди о привремено одузетим предметима ПУ Зајечар, што изреку чини нејасном. Ово стога што је на основу члана 29. став 1. Закона о оружју и муницији, окривљени имао законску могућност да у року од 45 дана од смрти лица које је имало регистровано оружје, као лице у чијем се поседу ово оружје затекло, обавести најближу јединицу МУП-а ради преузимања оружја, па је као датум почетка извршења кривичног дела морао бити након истека овог законског рока.

Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП) и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом прописане разлоге због којих је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, па је Врховни суд поднети захтев у наведеном делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у уводу захтева као разлог подношења истиче и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим, како у образложењу захтева уопште не указује у чему се наведена повреда закона састоји, то захтев у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева како опредељење о којој тачно повреди закона је реч, тако и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је Врховни суд, с обзиром да не може по службеној дужности испитивати у чему се евентуална повреда закона састоји, будући да се у складу са одредбама члана 498. став 1. ЗКП креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања, поднети захтев у овом делу одбацио, јер нема законом прописан садржај.

Из напред наведених разлога, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, у делу у коме је захтев одбачен донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић,с.р.**

За тачност отправка
Упрвитељ писарнице
Марина Антонић